

ת"פ 61316/08/16 - מדינת ישראל, באמצעות תביעות לכיש נגד ב מ

בית משפט השלום בקריית גת

06 ספטמבר 2018

ת"פ 61316-08-16 מדינת ישראל נ' מ

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית נשיאה

מדינת ישראל

באמצעות תביעות לכיש

ע"י ב"כ עו"ד לירן פרג' - נוכחת

נגד

ב מ

ע"י ב"כ עו"ד מיכה גבאי - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום, ביום 24.08.2016 בסמוך לשעה 21:00, נפגש הנאשם בשכונת --- ב--- עם מי שהייתה בת זוגו מזה כשנה (להלן: "ש"), וכך, במהלך הפגישה האמורה ולאחר חילופי דברים בין השניים, הנאשם על ש', בכך שהצמיד בקבוק בירה שבור (להלן: "שבר הבקבוק") לצווארה ודרש הימנה שתספק לו מידע בהתאם לשאלות ששאל אותה. ש' השיבה כי אין לה קשר לעניין, אולם בכל פעם שחזרה על תשובה זו, הנאשם איים עליה בכך שהצמיד את שבר הבקבוק לחלקים שונים בגופה, תוך שהוא דורש ממנה לקבל את המידע. וכך, המשיך הנאשם לנעוץ את שבר הבקבוק בפלגי גופה השונים של ש' ופצע אותה.

בהמשך, פנו ש' והנאשם ללכת יחדיו עד אשר הגיעו לתחנת הדלק "אלונית" הסמוכה לאצטדיון (להלן: "תחנת הדלק"). שם, תקף הנאשם את ש' בכך שאחז בידה בחוזקה ומשך אותה, תוך שהוא דורש ממנה להמשיך וללכת עמו.

מיד ובסמוך למתואר לעיל, משהגיעו לרחוב --- בכניסה ל---, איים הנאשם על ש' בכך שהוציא בשנית את שבר הבקבוק ודרש ממנה להיכנס עמו אל תוך האנדרטה הסמוכה. משסירבה ש' להיכנס עם הנאשם לאנדרטה, הלה איים עליה באומרו: "בשכונה אני אעשה זאת, בשכונה אדקור אותך עם הבקבוק בירה בצוואר", ואף הוסיף ואמר כי אם מישהו יתקרב אליהם הוא יניח שוב את שבר הבקבוק על צווארה ויהרוג אותה. בהמשך, עת המשיכה ש' ללכת יחד עם הנאשם, האחרון קילל אותה באומרו: "זונה שרמוטה", ותקף אותה בכך שבעט בה באזור האגן באמצעות רגליו, בעודו מצמיד את שבר הבקבוק אל חלקים שונים בפלגי גופה, פעם בצד שמאל ופעם בצד ימין.

לאחר מכן, כאשר הגיעו השניים לביתו של הנאשם ומשש' הבחינה ברכב אשר חנה במקום וניגשה לעברו, איים עליה הנאשם בכך שהצמיד שוב את שבר הבקבוק לגופה ואמר לה שאם אמו תצא הוא יגמור עליה.

בהמשך למתואר לעיל, עת שבו לשכונת ---, איים הנאשם על ש' בכך שהצמיד את שבר הבקבוק לגופה ואמר לה: "אל תדברי אחרת אני גומר אותך". עוד ובסמוך, ולאחר שש' לא השיבה לשאלותיו, הנאשם תקף אותה בכך שהיכה בה בראשה באמצעות ידיו, סטר לה, בעט בה באמצעות רגליו ודחף אותה אל עבר האבנים אשר היו מונחות על הרצפה, עד אשר היא נפלה ארצה. כתוצאה ממעשים אלו, נחבלה ש' בכפות ידיה, באופן בו נגרמו לה חבלות של

ממש בדמות רגישות ניכרת ונפישות בצד אולנרי של שורש כף היד עם פצע שטחי של העור בצד אולנרי פלמרי בימין, הגבלה בתנועות של שורש כף היד, הגבלה בתנועות של הצוואר וכאבים מעל סטרנו מסטודוס ימין.

עוד ובהמשך, עת הגיעו לביתו של הנאשם בשנית, הלה איים על ש' באומרו: "יש לך שלוש שניות להיכנס אם לא אני מוציא את זה", וזאת תוך שהוא מכניס את ידו אל עבר הכיס, שם הניח את שבר הבקבוק. כמו כן, **כלא** הנאשם את ש' בביתו, בכך שלא אפשר לה לצאת את הבית וזאת חרף בקשותיה החוזרות ונשנות, ולאחר מכן אף חסם את דלת הכניסה לחדרו באמצעות המיטה, התיישב עליה והמשיך לדרוש מש' שתענה לשאלותיו. וכך, לאחר שלא סיפקה תשובה שתעמוד בציפיותיו, **איים** עליה הנאשם בכך שאמר לה שיש לו סכין בארון ואין לו צורך בשבר הבקבוק, וכי הוא יכול להמשיך במה שהחל בו. לאחר אלו, הנאשם הוציא את שבר הבקבוק מכיסו **ואיים** על ש' באומרו: "כל פעם שתקבלי דקירה ותצעקי את תקבלי ישר אוטומטית. את תקבלי שוב". כמו כן, הנאשם הוסיף ואמר כי אם ההורים שלו יבואו הוא ידקור אותה בצוואר ואז יגמר הסיפור. עוד במועד ובמעמד המתוארים, הנאשם המשיך לשאול שאלות את ש' , ומשזו לא השיבה כרצונו, דקר אותה ברגלה הימנית באמצעות שבר הבקבוק, וגרם לה **לפציעה** בדמות דקירה בצד לטרלי דיסטלי של ירך ימין ושטף דם תת עורי בקוטר של 3 ס"מ. בסמוך לאלה, ומשהשמיעה ש' קול בכי, **איים** עליה הנאשם בכך שהתקרב אליה עם שבר הבקבוק, תוך שהוא מסמן לה שתהיה בשקט. לבסוף, משביקשה ש' מהנאשם שיאפשר לה ללכת לביתה, הלה הסכים לבקשתה, תוך שהוא מאיים עליה באומרו: "טוב תלכי ותיזהרי לעשות איזה טעות".

עוד נטען בכתב האישום, כי במועד שאינו ידוע במדויק, אך כחודש עובר ליום 24.08.2016, **הרס** הנאשם במזיד מכשיר טלפון נייד (מסוג "אייפון 5") השייך לש', בכך שזרק אותו אל עבר פח אשפה, מה שהביא לידי כך שהמסך שלו נופץ והמכשיר נשבר.

כן נטען, כי במועד שאינו ידוע במדויק, אך כחודשיים עובר ליום 24.08.2016, **תקף** הנאשם את ש' , בכך שמשך אותה, היכה בראשה באמצעות ידיו, דחף אותה אל עבר הרצפה וירק לעברה.

בנוסף, במועד שאינו ידוע במדויק, אך לאחר האירוע הנטען לעיל, **תקף** הנאשם את ש' בכך שסטר לה בפניה, אחז באבן גדולה, זרק אותה לעברה ופגע בגבה. לאחר מכן, כך נטען, הנאשם הכניס את ש' לחדרו **ואיים** עליה באומרו כי ירביץ לה. עוד ומיד בהמשך, **תקף** הנאשם את ש' בכך שהיכה בפניה באמצעות ידיו, אחז בה בכוח ומנע ממנה לצאת את ביתו.

בסופו של כתב האישום, נטען כי ביום 20.08.2016, **איים** הנאשם על ש' באומרו: "את לא יהיו לך ילדים היום אני רוצח אותך אני גומר אותך י'שרמוטה". עוד ובהמשך, הנאשם חייג למכשיר הטלפון הנייד של חברתה של ש' , **ואיים** עליה בפגיעה באחרונה באומרו: "תגידי לחברה שלך שהיא מתה".

2. בגין כל אלו, יוחסו לנאשם עבירות של **איומים (שלוש עבירות)**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **כליאת שווא**, לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין; **תקיפה הגורמת חבלה ממש לבן זוג**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין; **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; **פציעת בן זוג כשעברין מזוין**, לפי סעיפים 335(א)(1) ו-335(ב) לחוק העונשין; **ותקיפה סתם של בן זוג (שלוש עבירות)**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

3. הנאשם כפר במיוחס לו ולאחר הליך הוכחות, הלה זוכה מעבירה אחת של איומים והורשע בעבירות הבאות:

שתי עבירות של איומים, לפי סעיף 192 חוק העונשין; **עבירה אחת של כליאת שווא**, לפי סעיף 377 לחוק העונשין; **עבירה אחת של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין; **עבירה אחת של היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; **עבירה אחת של פציעת בת זוג כשעברין מזוין**, לפי סעיפים 334 + 335(א)(1) + 335(ב)(1) לחוק העונשין **ושלוש עבירות של תקיפה סתם של בת זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

4. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, תוך שהוצהר כי עמדתה העונשית של המאשימה היא למאסר בפועל שימצה את הדין עם מעשיו של הנאשם.

5. **תסקיר שירות המבחן שהתקבל בעניינו של הנאשם ביום 27.02.2018**, נושא אופי שלילי, ובסופו לא מצא השירות לנכון להמליץ על ענישה טיפולית בעניינו. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר האמור, וזאת למעט אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש. בגוף התסקיר, עומד שירות המבחן על קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, ויחסו לעבירות. שירות המבחן העריך כי מן הנאשם נשקף סיכון להתנהגות עוברת חוק. למסקנתו זו הגיע תוך שלקח בחשבון את גורמי הסיכוי הסיכון בעניינו של הנאשם ובכלל זה את הנתונים הבאים: גילו הצעיר; היותו בעל תפקוד תקין ושאיפות נורמטיביות ושאינו מאופיין בדפוסים אלימים מושרשים; חומרת העבירות בהן הורשע; אי לקיחת אחריות מלאה על ביצועו, תוך הכחשת חלקים משמעותיים מעובדות כתב האישום (בעקר אלה המתייחסים לאלימות הפיזית, לפציעה ולחבלה החמורה) חרף תקופת המעצר הארוכה בה היה נתון ומצוקתו סביב התארכות ההליך הפלילי והטיפול הממושך שעבר הלה במרכז "דיאלוג מחודש" במשך 5 חודשים; התרשמות הגורמים המטפלים כי חרף שיתוף הפעולה של הנאשם בתוכנית הטיפולית, הלה התקשה להגמיש את עמדותיו ואת דפוסיו התוקפניים והפיק תועלת מהטיפול בהתאם ליכולתו ולגילו הצעיר; **ההתרשמות לפיה, התפיסות הנוקשות בהן אוחז הנאשם ונטייתו לריכוז עצמי והקווים האובססיביים המאפיינים את קשריו הזוגיים עשויים להובילו במצבים בהם חש חוסר שליטה וערעור על כבודו להגיב באופן אימפולסיבי ואלים**; לצד הצהרתו של הנאשם כי הוא מבין שאיבד שליטה על מעשיו באירועים הנידונים, הלה תופס את עצמו כמי שהצליח בכל זאת לשים לעצמו גבול ולהימנע מהסלמת האירועים- דבר העומד בפער לאמור בכתב האישום; **ושלילתו כל נזקקות טיפולית בעיתוי הנוכחי**.

6. בסופו של יום, העריך שירות המבחן כי בהעדר שילובו של הנאשם במסגרת המשך לטיפול שעבר במרכז "דיאלוג מחודש", בה יקבל תמיכה והכוונה, לצד המשך פיתוח מיומנויות של שליטה וויסות דחפים, כמו גם מודעות לקשייו במערכות יחסים אינטימיות- קיים בעניינו סיכון להישנות התנהגות פוגענית.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

7. באת כוח המאשימה עמדה על מעשיו של הנאשם, על הנסיבות לחומרה שנלוו אליהם ועל הערכים המוגנים שנפגעו; **ועתרה לקבוע מתחם עונש כולל הנע בין 24 לבין 50 חודשי מאסר**. כמו כן, הלה הפנתה לכך שהנאשם אינו מקבל אחריות על מעשיו וניהל את התיק עד תומו ולהערכתו של שירות המבחן, לפיה נשקף מהנאשם סיכון להישנות התנהגות אלימה. בנסיבות אלה, ובהעדר שיקולים לקולא המצדיקים סטייה מהמתחם עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש המצוי ברף הגבוה של המתחם הנטען, לצד ענישה נילוית בדמות מאסרים מותנים, התחייבות, קנס ופיצוי גבוה למתלוננת.

8. **אחייו של הנאשם מר ש מ**, העיד מטעם ההגנה בשלב הראיות לעונש. הלה סיפר כי הנאשם עבר שינוי במהלך

השנתיים האחרונות וכי בעקבות טיפול שקיבל בקופת חולים מצבו התאזן. לדבריו, הנאשם הבין את המעשים שעשה והוא לוקח עליהם אחריות. בסוף דבריו, ביקש אחיו של הנאשם לתת לנאשם הזדמנות להתקדם או לחילופין להורות על קבלת תסקיר נוסף בעניינו. עוד במסגרת זו הגישה ההגנה אישור עבודה ממעסיקו של הנאשם בחברת "שיש תבל נפתלי" ממנו עולה כי הנאשם עוסק בהתקנת שיש למטבחים מזה מספר חודשים ועושה את עבודתו על הצד הטוב ביותר (נ/1).

9. לגופם של טיעונים, ההגנה מיקדה את טיעוניה, בנסיבות חייו של הנאשם, בעובדה כי בעת קרות האירועים שבמוקד כתב האישום גיליון רישומו הפלילי היה נקי, וכי כיום עברו הפלילי הינו בלתי מכביד, בעובדה כי הלה שהה מאחורי סורג ובריה בגין תיק זה ובהמשך היה נתון בתנאים מגבילים למשך תקופה ארוכה. כמו כן, **חלקה ההגנה על מתחמי הענישה שהציגה המאשימה וביקשה לקבוע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה או מספר חודשים שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד מספר חודשי מאסר בפועל**. לבסוף, עתרה ההגנה **"להסתפק בתקופה שהוא ישב בכלא ולהשית עליו עונש שירות בעבודות שירות"** לאור ההליך הטיפולי האינטנסיבי שעבר הנאשם במסגרת מרכז "דיאלוג מחודש" ותוך סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום.

10. הנאשם אשר ניצל את "זכות המילה האחרונה" מסר לבית המשפט כי הוא מבין שטעה; כי לא הבין את משמעות ההליך הטיפולי במסגרתו שולב במשך 5 חודשים; כי הוא מבקש את עזרת בית המשפט כדי לחזור לשגרה. עוד מסר הנאשם כי הוא מצטער על מעשיו וכדבריו: "זה לא היה במכוון אני לא מכיר את עצמי ככה"; וכי הוא מבקש לעשות הכול בשביל "לעלות עד דרך חדשה ולא לרדת".

דין והכרעה

11. בטרם אפנה לקבוע את מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם, אציין בבחינת למעלה מן הצורך, כי בכלל המעשים בהם הורשע הנאשם יש לראות כ"אירוע אחד", כמשמעו בסעיף 40ג לחוק העונשין. מסקנתי זו עולה בקנה אחד עם "מבחן הקשר ההדוק" שנקבע בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (29.10.2014), ובשים לב לאופיין הדומה של העבירות הנדונות, ולאור הקשר ההדוק שקיים בין עבירות אלו.

12. בעניינו, למעשה המדובר במסכת עבריינית אחת - "אירוע מתגלגל" - בו הנאשם בפרץ עברייני אחד, נוקט באלימות כלפי בת זוגו המתלוננת, כאשר קיימת סמיכות מקום וזמן בין העבירות שבוצעו על רקע של אותה מערכת יחסים קלוקלת שבין הנאשם למתלוננת, כך שלמעשה נדמה כי בפנינו מסכת עבריינית אחת של עבירות אלימות בתוך התא הזוגי, אשר רובה נפרסה על פני פרק זמן של מספר חודשים. ברי כי התבוננות על העבירות כאירועים שונים, תעמוד בניגוד לניסיון החיים ותהא מלאכותית במידה רבה. ומיד יאמר, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם (וגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם), בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל אירוע יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

13. לאור האמור, ובהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), בשלב הראשון בית המשפט יקבע את מתחם העונש ההולם ולאחר מכן יגזור את

העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

הערכים המוגנים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, ונסיבות ביצוע העבירות

14. בהתאם לאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

15. **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו כתוצאה ממעשי **התקיפה והפגיעה** של הנאשם, הינם שמירה על שלמות גופם, שלוםם וביטחונם של בני אדם, ובפרט קרובים, בני זוג ובני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. זאת ועוד, לא זו בלבד שעבירות של אלימות כלפי בנות זוג מבוצעות בדרך כלל בחדרי חדרים רחוק מכול עין, אלא שגם לא אחת נמנעות קורבנות האלימות מלפנות לרשויות אכיפת החוק, הן בשל תלות רגשית והן בשל תלות כלכלית, מה שמקשה עוד יותר על גילויין ועל העמדתם של העבריינים לדין. כך גם, אודות החומרה הטמונה בעבירות שמבוצעות בתוך מערכת יחסים זוגית ניתן ללמוד מעצם כך שהמחוקק מצא לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדן של עבירות התקיפה יוכפל בשעה שאלו מבוצעות כלפי בנות זוג (ראו בעניין זה, למשל, דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל, (19.04.2012)).

16. בעצם ביצוע עבירות **האיומים**, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ראו והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)). גם חומרתה של עבירה זו מקבלת משנה תוקף מקום בו היא מופנית כלפי בת זוג (ראו והשוו: דבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל, (20.08.2009)).

17. בעצם ביצוע עבירת **ההיזק לרכוש במזיד**, פגע הנאשם בערך המוגן הניצב בבסיסה של עבירה זו שהינו זכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו.

18. בעצם ביצוע עבירת **כליאת השווא**, פגע הנאשם בערך המוגן של חירות וחופש התנועה של אדם (ראו: ע"פ 3363/98 קניאז'ינסקי נגד מדינת ישראל (28.03.1999)).

19. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן - נוכח אופייה החמור של האלימות הפיזית אשר הופעלה מצדו של הנאשם כלפי גופה של המתלוננת, עת הוא כולא אותה בביתו בניגוד לרצונה; מכה אותה באופנים חוזרים ונשנים ואף מביא לפגיעתה תוך שימוש בנשק קר; ונוכח העובדה כי הנאשם בחר לבצע כלפי המתלוננת מסכת התעללות מתמשכת, בה נילוות לאלימות הפיזית מסכת אלימות מילולית הכוללת איומים בפגיעה קונקרטיה בחייה של המתלוננת בשילוב עם ההיזק שהלה גורם לרכושה - סבורתני כי במקרה הנדון מצויה **מידת הפגיעה בערכים המוגנים ברף הגבוה**.

20. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות לעבירת האיומים מושא תת האירוע הראשון (24.08.2016), בשכונת --- "הירח" (הביקור הראשון), סעיפים 1-3 לכתב האישום - יש ליתן את הדעת למיהותו של המאיום ולטיבו ואופיו של הקשר בינו לבין המאיים. קרי, על בית המשפט לבחון אם האיומים הופנו, למשל, כלפי בעל תפקיד הנמנה עם רשות אכיפת החוק, כגון שוטר, סוהר, פקח, וכדומה; כלפי בן זוג או קרוב משפחה אחר; כלפי בעל תפקיד טיפולי שבא במגע עם המאיים, כגון עובד סוציאלי או קצין מבחן; כלפי מכר או אדם שאינו מוכר כלל למאיים; וכיוצא באלה. במקרה הנדון, הנאשם הפנה את האיום כלפי בת זוגו ולדידי, העובדה שעבירה זו בוצעה בתוך התא הזוגי (הגם אם הוא פורק זה מכבר) צריכה להיזקק לחובתו.

בהקשר זה נתתי דעתי לכך שהנאשם איים על המתלוננת באמצעות שבר בקבוק תוך שהוא מצמיד את שבר הבקבוק לחלקים שונים בגופה ובכלל זה לצווארה תוך שהוא מבקש ממנה לקבל מידע. חומרת איומיו של הנאשם מקבלים משנה תוקף עת אלה לא נאמרו בעלמא, אלא לווו במעשה פיזי ונטעו בקרבה של המתלוננת פחד ממשי לפגיעה בחייה ומצוקה נפשית ממשית. על אף קביעתי כי לא הוכח מעבר לספק סביר שכתוצאה ממעשיו אלה נפצעה המתלוננת הרי שלא ניתן להתעלם מפוטנציאל הנזק שהיה טמון במעשיו של הנאשם, כאשר ברי כי נסיבה זו של איומים באמצעות פיית בקבוק שבור תוך הצמדתו לחלקים שונים בגופה של המתלוננת אף מעצימה את פוטנציאל הנזק, ויכולה הייתה להוביל לתוצאה קשה הרבה יותר מזו שנגרמה בסופו של יום, עד כדי גרימת חבלות ואף למעלה מכך.

באשר לסיבות אשר הביאו את הנאשם לביצוע העבירות, הרי שכאמור לא קיבלתי את גרסתו של הנאשם לפיה, הגיב כפי שהגיב משום שהמתלוננת איימה עליו וקיללה אותו. גם לו הייתי מקבלת את גרסת הנאשם (וכאמור אינני מקבלת גרסתו זו מלבד העובדה כי האירוע אכן החל על רקע וויכוח שנתגלע בין השניים), הרי שמדובר בטענות שאין בהן כדי להצדיק את ההתנהגות האימתנית, הברוטאלית וחסרת הרסן שהפגין הנאשם כלפי המתלוננת.

21. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות לעבירת התקיפה מושא תת האירוע הראשון (24.08.2016), בתחנת הדלק, סעיף 4 לכתב האישום - הרי שנתתי דעתי לאופייה של התקיפה שביצע הנאשם כלפי המתלוננת בכך שאחז בחוזקה בידה ומשך אותה. כידוע, עבירת התקיפה שבה הורשע הנאשם יכולה לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות וברי כי אין דין דחיפה כדין מהלומת אגרופ. בענייננו, במנעד המעשים אשר יכולים להיכנס לגדריה של העבירה שבה הורשע הנאשם, מצאתי כי מעשיו מצויים ברף שאיננו גבוה. עם זאת, בולטת בחומרתה העובדה שהנאשם דרש מהמתלוננת ללכת עמו וזאת בניגוד לרצונה המוחלט, עת שמשך אותה בחוזקה והכאיב לה על מנת שתעשה כרצונו. וגם כאן, נזקפת לחובתו של הנאשם העובדה כי התנהגותו הופנתה כלפי לא אחרת מאשר בת זוגו באותה עת. זאת ועוד, הרי שלא ניתן להתעלם אף מהנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, ובייחוד הדברים אמורים בשים לב לעובדה שהנאשם משך בידה של המתלוננת בחוזקה עד שהלה נעמדה על רגליה ושגם לאחר שהיא הצליחה להשתחרר מאחיזתו בפעם הראשונה, הנאשם שב ותפס אותה בידה, ובשנית משך אותה בחוזקה. מעשה שעלול היה לגרום למתלוננת נזק חמור בהרבה מזה שנגרם לה בסופו של יום. זאת ועוד, ואף מעבר לנזק הפיזי שנגרם למתלוננת, יש ליתן את הדעת לכך שהעבירה בוצעה במקום ציבורי, מה שמוסיף ממד של חומרה למעשים. שכן, בנסיבות כאלה, מעבר לכאב הפיזי שנגרם למתלוננת, הרי שיש לשער שהנאשם אף גרם לה לתחושות של בושה ועגמת נפש. לא זו בלבד, הרי שאין בידי לקבל את גרסתו של הנאשם לסיבה שהביאה אותו לביצוע העבירה לפיה, היה צריך ללכת לעבודה והיה שרוי בסערת רגשות משהמתלוננת סירבה ללכת עמו. כפי שכבר פורט בהכרעת הדין, הרי שאין לגרסתו זו על מה שתסמוך, ואף יותר מכך, עצם כעסו על כך שהלה סירבה להתלוות אליו, מעיד על רגשות רכושניים ואובססיביים בהם אחז הנאשם כלפי המתלוננת, עת ניסה לשלוט בה.

22. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות לעבירות האיומים והתקיפה מושא תת האירוע הראשון (24.08.2016), **באנדרטה**, סעיפים 5-7 לכתב האישום -הרי שנתתי דעתי למסכת העבריינית בתת אירוע זה, שבו ניכרת התנהגות אלימה ואכזרית תוך איבוד עשתונות מצדו של הנאשם **המאיים בפגיעה קונקרטית בחייה של המתלוננת** ("בשכונה אני אעשה את זה, בשכונה אני אדקור אותך"; וכן הלה איים על המתלוננת כי ישים למתלוננת את בקבוק הבירה בצוואר ובכך לדבריו: "יגמר כל הסיפור"). ברי כי כשמדובר באיום חוזר ונשנה לפגיעה ממשית בחייה של המתלוננת, יש בדבר כדי להעצים את הבהלה והחשש בהם הלה הייתה נתונה. כמו כן, נתתי דעתי לאופייה האכזרי של האלימות שהופעלה מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת. בולטת בחומרתה העובדה **שהנאשם בחר לתקוף את המתלוננת תוך שהוא בועט בה באזור האגן מפילה לכביש ומקלל אותה**. כאשר ברי כי נסיבה זו אף מעצימה את פוטנציאל הנזק, ויכולה הייתה להוביל לתוצאה קשה הרבה יותר מזו שנגרמה בסופו של דבר, וכבר היו דברים מעולם. זאת ועוד, מעבר לכאב הפיזי, הרי שגם כאן יש לשער שהנאשם אף גרם למתלוננת לתחושות של ביזוי והשפלה.

23. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות לעבירת האיומים מושא תת האירוע הראשון (24.08.2016), **באזור החניה בסמוך לבית הנאשם**, סעיף 8 לכתב האישום - בולטת בחומרתה העובדה כי הנאשם הפנה את חיצי איומיו כלפי המתלוננת בשעה שהמתלוננת נגשה לרכב שחנה בסמוך למקום ומתוך החשש כי הלה עשויה להזעיק עזרה. עוד נתתי דעתי לחומרת דברי האיום שהפנה הנאשם כלפי המתלוננת לפגיעה קונקרטית בחייה, תוך שאיומיו כי היה ואמו תצא הוא "יגמור עליה" מלווים בהוצאת שבר הבקבוק מכיסו. כאשר האיום נעשה בנסיבות כגון אלה, ברי כי יש בדבר כדי להעצים את הבהלה והאיומה שעלול לחוש המאיים. כל אלו, כשלעצמם, מהווים בעיני בית המשפט נסיבות לחומרה שיש לזקוף לחובתו של הנאשם.

24. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות לעבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג מושא תת האירוע הראשון (24.08.2016), **בשכונת --- "הירח" (הביקור השני)**, סעיפים 9-11 לכתב האישום -הרי שנתתי דעתי בראש ובראשונה לתוצאות הקשות של מעשיו של הנאשם ובכלל זה **לחתכים שנגרמו למתלוננת בשתי כפות ידיה והגבלה בתנועת שורש כף היד עקב כאבים**. במקרה הנדון אין להתעלם גם מהנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, כאשר ברי כי גם כאן מעשיו של הנאשם עלולים היו לגרום למתלוננת נזקים גופניים קשים יותר מאלו שנגרמו לה בסופו של דבר.

מנגד ולקולא, שקלתי את אופייה של האלימות אשר הפעיל הנאשם נגד המתלוננת. סבורתני כי במנעד החומרה של המעשים, ומבלי להקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם הרי שאין מדובר בהתנהגות חסרת רסן או תוך שימוש בנשק קר או חם אלא שהנאשם לאחר דין ודברים בינם תקף את המתלוננת בכך שדחף אותה, וכתוצאה מכך היא נפלה על ידיה על האבנים שהיו במקום ונחבלה בכפות ידיה כתוצאה מכך. אכן וכאמור, נדמה כי אך בנס לא הביאו מעשיו של הנאשם לנזק חמור בהרבה מזה שנגרם בפועל. ואולם, נתתי דעתי לעובדה כי במנעד חומרת המעשים שיכולים לחול על מעשי התקיפה הרי שמעשיו של הנאשם אינם מצויים ברף חומרה גבוה.

25. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות לעבירות האיומים, **כליאת השווא והפציעה מושא תת האירוע הראשון** (24.08.2016), **בביתו של הנאשם**, סעיפים 12-19 לכתב האישום - נתתי דעתי לחומרת מעשיו של הנאשם בתת אירוע זה שמהווים בעיני בית המשפט את שיאו של הפרץ העברייני האלים ומזרה האימה בו נקט הנאשם כלפי המתלוננת. כזכור, קביעותי בהכרעת הדין בהקשר לתת אירוע זה הינן, כי **עת הגיעו השניים לביתו של הנאשם, ובשעה שהמתלוננת עמדה בגינה, איים עליה הנאשם בכך שהוציא את שבר הבקבוק ואמר לה להיכנס לביתו. בהמשך, הנאשם כלא את המתלוננת בביתו בכך שלא אפשר לה לצאת מהבית חרף בקשותיה, ואף חסם את**

דלת הכניסה לחדרו באמצעות מיטתו, התיישב על המיטה והמשיך לדרוש ממנה שתענה על שאלותיו. לאחר מכן, הנאשם שב ואיים על המתלוננת באומרו "אני לא צריך את הבקבוק יש לי סכין בארון"; ובהמשך החזיר את שבר הבקבוק - לאחר שהשאיר אותו בפח של השירותים - וכאשר המתלוננת שטפה את פניה וחזרה לחדר, הוא הצמיד אותו אליה ואמר: "את תקבלי דקירה אם תצעקי, ואם ההורים שלי ייכנסו תקבלי אחת לצוואר ונגמר הסיפור". עוד ובהמשך, הנאשם דקר את המתלוננת ברגלה הימנית באמצעות שבר הבקבוק, וכתוצאה מכך נגרמה לה פציעה בדמות פצע דקירה בצד לטראלי-דיסטלי של רגל ימין.

בהקשר זה נתתי דעתי לכך שתת אירוע זה מגולל מסכת עבריינית שבה ניכרת התנהגות כוחנית ואלימה מצדו של הנאשם המאיים מספר פעמים בפגיעה קונקרטית בחייה של המתלוננת, בת זוגו. עוד נתתי דעתי לעובדה שהנאשם לא הסתפק באיום מילולי גרידא אלא שמעשי האיום שביצע הנאשם, היו כרוכים בממד פיזי ואף נעשה על ידו שימוש בנשק קר. בית המשפט רואה בחומרה יתרה, את העובדה שבעת האיום על המתלוננת כי ידקור אותה בצוואר ובכך "יגמר הסיפור", היה ותצעק והוריו יכנסו לחדר, **הלה הצמיד את שבר הבקבוק לגופה של המתלוננת.** מסיטואציה כזו ניתן להסיק, כי היה נדמה בעיניה של המתלוננת שהאיומים שהושמעו כלפיה על ידי הנאשם אינם מן הפה אל החוץ, אלא איומים שאכן עומדים להתגשם בכל רגע. כמו כן, בולטת בחומרתה העובדה שהנאשם השמיע את דברי האיום כלפי המתלוננת תוך שהוא כולא את הלה בביתו, ומטיל עליה אימה ופחד. בחירתו של הנאשם להגביל את חירותה של המתלוננת על מנת לבדדה מסביבה מוגנת, ולהטיל עליה אימתו מהווה ביטוי להלך רוחו של הנאשם, **לאכזריותו כלפי המתלוננת ולניצול כוחו** בביתו שלו. עוד שקלתי לחומרא את **התוצאות הקשות והנזקים הגופניים שנגרמו למתלוננת כתוצאה ממעשיו של הנאשם עת הוא פוצע אותה באמצעות שבר הבקבוק, וכתוצאה מכך נגרמה לה פציעה בדמות פצע דקירה ברגל ימין.** במקרה הנדון אין עסקין בנזק פוטנציאלי בלבד, אלא בפציעות של ממש שגרם הנאשם למתלוננת. כאשר ברי כי נסיבה זו של פציעה באמצעות פיית בקבוק שבור אף מעצימה את פוטנציאל הנזק, ואך בנס לא הובילו מעשיו של הנאשם לתוצאות חמורות מאלו שנגרמו בסופו של יום, עד כדי קיפוח חיים ממש. כמו כן, ומעבר לכאב הפיזי, הרי שיש לשער שגם כאן גרם הנאשם למתלוננת לתחושות של בושה, השפלה ועגמת נפש. במנעד החומרה של המעשים, דומני כי מעשהו של הנאשם בתת אירוע זה מצוי ברף חומרה גבוה.

26. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות לעבירת ההיזק לרכוש במזיד מושא האירוע השני - **כחודש לאחר האירוע הראשון** (24.08.2016), סעיף 20 לכתב האישום - נתתי דעתי **לנזק שנגרם לרכושה** של המתלוננת. מעבר לנזק הישיר שנגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם, שאין להקל בו ראש, עת הלה זרק את מכשיר הפלאפון של המתלוננת לפח האשפה, וכתוצאה מכך נופץ המסך שלו והמכשיר נשבר (תוך שבכתב האישום לא פורש שוויו של מכשיר הפלאפון), הרי שבעצם מעשיו, גרם הנאשם לנזק שאיננו כלכלי גרידא. שכן מטבע הדברים, לא אחת יש במכשירי הטלפון הניידים מידע אישי רב, ובכלל זה תמונות וסרטונים העשויים להיות בעלי ערך סנטימנטלי רב עבור הבעלים או כאלה שאין ברצונו לחשוף בפני אחרים, גישה לחשבונות שונים, תכתובות אישיות, ועוד. במנעד חומרת המעשים דומני כי מעשהו של הנאשם בתת אירוע זה מצוי ברף חומרה שאיננו נמוך כל עיקר.

27. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות לעבירת התקיפה מושא האירוע השלישי - **כחודשיים לאחר האירוע הראשון** (24.08.2016), סעיף 21 לכתב האישום - הרי ששקלתי לחומרא את אופייה של האלימות שהפעיל הנאשם כלפי המתלוננת, ובפרט לכך שמדובר באלימות שנקט הנאשם כלפי בת זוגו. הנאשם בפרץ עברייני אלים, שהתרחש מאחורי הווסטל בשכונת --- ב---, **סטר למתלוננת, חבט בה באגרופיו וירק עליה. כמו כן ובהמשך לכך, עת היו השניים ב"ירח", הנאשם סטר למתלוננת.** במנעד החומרה של המעשים, דומני כי מעשהו של הנאשם, מצוי ברף חומרה בינוני- גבוה. עוד ובהמשך לדברים האחרונים, בית המשפט שוקל את העובדה כי למתלוננת לא נגרם נזק

פיזי ממשי, אולם אין להתעלם מהנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם מה שכמובן היה עלול לגרום לה לחבלות ואף יותר מכך. זאת ועוד, גם בהקשר לאירוע זה, לא ניתן להתעלם מכך שיש במעשיו של הנאשם ממד של השפלה וביזוי ובנקל ניתן לשער שהנאשם אף כאן גרם למתלוננת עוגמת נפש.

28. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות לעבירות התקיפה והאיומים מושא האירוע הרביעי, סעיפים 22-24 לכתב האישום - נתתי דעתי לאופייה החמור של האלימות שביצע הנאשם כלפי המתלוננת. גם כאן, הנאשם בפרץ עברייני אכזרי ואלים, תקף את המתלוננת בכך שסטר בפניה והצמיד אבן לגבה. ואם לא די באלה, הנאשם המשיך בהתנהגותו האלימה והברוטאלית עת הכניס את המתלוננת לחדרו, ותקף אותה בכך שסטר פעמיים בפניה, ומנע הימנה לצאת מהחדר. במנעד החומרה של המעשים, דומני כי מעשהו של הנאשם, מצוי ברף חומרה בינוני-גבוה. אמנם, למתלוננת לא נגרם נזק פיזי ממשי, אולם אין להתעלם מהנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם ומממד ההשפלה ועוגמת הנפש שנגרמו לה כתוצאה ממעשיו של הנאשם עת הוא סוטר בפניה מספר פעמים, מצמיד אבן לגבה ובמיוחד עת הוא מגביל את חופש תנועתה וכולא אותה בחדרו בניגוד לרצונה.

29. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות לעבירת האיומים מושא האירוע החמישי (20.08.2016), סעיפים 25-26 לכתב האישום - גם כאן נתתי דעתי לכך שבמקרה הנדון, הנאשם הפנה את דברי האיום כלפי בת זוגו ולדידי, העובדה שעבירה זו בוצעה בתוך התא הזוגי צריכה להיזקק לחובתו. עוד נתתי דעתי לכך שהאיומים שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת הינם לפגיעה קונקרטית בחייה ("לא יהיו לך ילדים, היום אני רוצח אותך, היום את מתה"). עוד לא התעלמתי מחומרת האיומים שהשמיע הנאשם כלפי ליפז, חברתה של המתלוננת תוך שבמהלך שיחת הטלפון עמה השמיע באוזניה איומים קונקרטיים אף הם לפגיעה בחייה של המתלוננת ("תמסרי לחברה השרמוטה שלך שהולכת למות הבת זונה"). ברי כי בנסיבות מעין אלו יש כדי להעצים את ממד הבהלה והחשש שנטע הנאשם בלבן של המתלוננת וליפז.

30. בסיכומה של נקודה זו, אציין כי מ"מבט על" על האירוע בכללותו, מצטיירת בעיניי תמונה מטרידה המשקפת התנהגות עבריינית, המאפיינת את דרכם של בריונים, בה הנאשם בוחר לעשות דין לעצמו ופוגע פיזית ונפשית במתלוננת בת זוגו, תוך שהוא מפגין כלפיה רכושנות, אובססיות, ופטריארכליות, מנצל את רגשותיה, משפילה ומבזה אותה. בעניין זה, בנקל מצטייר לנגד עינינו תסריט אימים שבו הנאשם פעם אחר פעם פוגע במתלוננת כאשר בולטת בחומרתה התנהגותו חסרת הרסן ו"דבקותו במטרה" העבריינית, הבאה לביטוי כמכלול הן באיומים החוזרים ונשנים כלפי המתלוננת לפגיעה ממשית בחייה, כאשר חלק מהאיומים מלווים על ידו בהצמדת שבר הבקבוק לחלקים שונים בגופה ואף לצווארה של המתלוננת ואילו האחרים מלווים בהוצאת שבר הבקבוק מכיסו תוך שהוא מקללה ומכנה אותה בשמות גנאי; בתקיפתה של המתלוננת - אם באמצעות דחיפתה, הטחת סטירות לפניה, אחיזת ידה בחוזקה ומשיכתה ואם באמצעות בעיטות באזור האגן והפלתה לעבר הכביש - כאשר כל אלה נעשים במקומות ציבוריים; ושיאם הברוטאלי והאכזרי בא ליטוי בתת האירוע שהתרחש בביתו של הנאשם - עת הוא דוקר את המתלוננת ברגלה הימנית באמצעות שבר הבקבוק וכתוצאה מכך נגרמת לה פציעה בדמות פצע דקירה של רגל ימין. וכל זאת עושה הנאשם בעודו מאיים על המתלוננת וכולא אותה בחדרו ומבודדה מהסביבה שיכולה להגן עליה.

31. ברי כי מעבר לנזק הפיזי שהיה כרוך במעשיו של הנאשם, יש לייחס משקל אף לנזק הנפשי שנגרם למתלוננת, שכן הנאשם לא הסתפק בתקיפות פיזיות של המתלוננת, אלא אף הקפיד לבזותה ולהשפילה בכמה הזדמנויות שונות כשאף פציעתו אותה באמצעות שבר הבקבוק בשיאו של האירוע הינו אקט שבו מעבר לממד הפיזי, יש גם ממד נוסף של ביזוי והשפלה. בהצטברם של המעשים שתוארו לעיל, בנקל ניתן לשער כי עצמת הנזק הנפשי, אינו

נופל בהרבה, אם בכלל, מעצמת הנזק הפיזי אשר נגרם למתלוננת. בנסיבות אלו אין בידי לקבל את טענת הסנגור לפיה, משלא הוגש תסקיר קורבן אזי הדבר מעיד על כך שהמתלוננת שמה את האירוע מאחוריה וכי היא אינה סובלת מדבר מלבד אותה פציעה שאינה מצויה ברף חומרה גבוהה. ברי כי מקום שלא הוגש תסקיר קורבן אין משמעם של דברים כי בית המשפט רשאי להניח כי נפגע העבירה יצא ללא פגע והעבירה שבוצעה בו לא הותירה בו רישומה (ראו לעניין זה: ע"פ 6695/08 פלוני נ' מדינת ישראל (26.01.2009)).

כפי שהדברים הובאו ארוכות בהכרעת הדין התרשמתי באופן בלתי אמצעי מאופן מסירת עדותה של המתלוננת ששיקפה את אותו כאב וסבל שחשה שאופייני לקורבנות של עבירות אלימות שאותן חוו במסגרת של יחסים זוגיים. וכך התרשמתי כי הדברים נמסרו מדם ליבה וזאת למרות שעדותה נמסרה בבית המשפט מספר רב של חודשים לאחר קרות האירועים. כאמור, חיזוק לפגיעות הפיזיות שנגרמו למתלוננת ולמצבה הנפשי הקשה מצאתי בעדותה של אמה, בתייעוד חבלותיה ברגליה וכפות ידיה ומהתעודה הרפואית ממנה עולה כי למתלוננת נגרמו חבלות בידיה, פצע דקירה בירך ימין ושטף דם תת עורי. כשמדובר בעבירות אלימות קשות מסוג זה, שהנזק הפיזי והנפשי טבוע בהן מעצם טיבן וקיומו הוא בבחינת הנחה שאין צורך להוכיחה הרי שהעדרו של תסקיר קורבן אינו מעלה ואינו מוריד. מה עוד, וכפי הידוע הנזק או הסבל שבגינם נפסק לקורבן העבירה פיצוי לפי סעיף 77 (ב) לחוק העונשין (בשונה מאופיו של הפיצוי במשפט האזרחי) אינם טעונים הוכחה מפורטת הניתנת לחישוב מדויק (ראו הדברים שנאמרו לאחרונה ברע"פ 3530/18 סמי אלטורי נ' מדינת ישראל (23.07.2018)). כללם של דברים, לדאבון הלב את שנעשה לא ניתן להשיב, ולא ניתן אך בשל כך שלא הוגש תסקיר קורבן לבטל את הנזקים הגופניים והנפשיים שנגרמו למתלוננת כלא היו, אשר זה מכבר נתנו והדעת נותנת כי עוד יתנו בה אותותיהם.

32. עוד ייאמר, כי על אף שנדמה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, הרי שעדיין, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות כנגד בני זוג בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן. כאשר חלק מן העבירות בוצעו בגין דברים של מה בכך, כאשר למשל ביקש הלה לתשאל את המתלוננת על סוגיות שונות, ובחר להטיל עליה אימתו, רק משום שתשובותיה לא היו לרוחו. כמו כן, אל לנו לשכוח כי בענייננו הנאשם הורשע בצבר רב של עבירות כאשר לא ניתן לומר כי המדובר במעידה חד פעמית שלו. וכמכלול, צריכה התנהגות משוללת רסן זו המשקפת אטימות לגורלו וסבלו של האחר, להישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם.

33. **בכל הנוגע למדיניות הענישה**, הרי ברי שעל מנת לבחון את מדיניות הענישה הנוהגת במקרה שלפניי, יש לזכור כי הנאשם הורשע בשילוב של מספר עבירות ומטבע הדברים, הצדדים לא הציגו לעיוני פסקי דין שבהם נדונו מקרים דומים, ככל שהדבר נוגע לשילוב העבירות והמעשים, וגם על בית המשפט יקשה לאתר פסיקה כגון זו. ועדיין, פסקי הדין השונים יכולים ללמד אודות מדיניות הענישה הנוהגת ולו על דרך ההיקש. מטבע הדברים, כשם שהעונשים שנגזרו על כל נאשם ונאשם הושפעו מנסיבותיהם האישיות, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי, הודאה והבעת חרטה, וכולי; כך גם מתחמי הענישה במקרים השונים נקבעו בהתאם לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. **אודות מתחמי הענישה הדומיננטיים בעבירת הפציעה שנלוו לה שתי נסיבות מחמירות הן ביצוע העבירה כלפי בת הזוג והן ביצוע העבירה כשהעברין מזוין בנשק קר**, ניתן ללמוד מהפסיקה כי בעניינם של נאשמים שהורשעו בעבירה זו מתחמי הענישה נעים בין 6 חודשי מאסר בפועל אשר יכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל- 36 חודשי מאסר בפועל. כאשר ברי כי בכל מקרה ניתן משקל לנזקים הגופניים שנגרמו, אופן השימוש בנשק הקר, חומרת הנסיבות ושיקולים נוספים. להלן מספר גזרי דין שיש בהם כדי ללמד אודות מתחמי הענישה בעבירה זו, כך למשל ראו: ת"פ (השלום - קריות) 14465-06-17 מדינת ישראל נ' פלוני (16.01.2018); ת"פ (השלום - טבריה) 29637-12-13 מדינת ישראל נ' פלוני (26.01.2009).

פלוני (12.03.2015); ת"פ (השלום - פתח תקווה) 30091-01-10 מדינת ישראל נ' רוח (11.09.2011).

34. בשוליה של נקודה זו אציין כי בענייננו וכפי שהדברים הובאו בהכרעת הדין הרי שהניסוח של סעיף החיקוק שבו הועמד הנאשם לדין בגין עבירת פציעת בן זוג כשהעברין מזויין לוקה בחסר. משכך, ביקשה המאשימה ביום 02.07.2018, להבהיר כי מטעמים טכניים והנעוצים במערכת הממוחשבת של יחידת התביעות המשטרתית לא נרשמו בכתב האישום סעיפי החיקוק בגין עבירה זו כדבעי. חרף העובדה כי הודעת ההבהרה נשלחה לעיון הסנגור, הלה לא הגיב על ההודעה האמורה.

35. על פניו, עושה רושם כי הטעות שנעשתה על ידי המאשימה בכך שלא ציינה כדבעי בסעיפי החיקוק את שתי הנסיבות המחמירות (היות הפציעה מכוונת כנגד בן זוג והיותו של הנאשם מזויין בנשק קר) הינה טעות שנעשתה בתום לב ושכל הנראה נובעת מטעות קולמוס גרידא. מסקנה זו מתעצמת נוכח העובדה כי המאשימה לא טעתה בכותרת העבירה אותה ייחסה לנאשם. קרי, פציעת בן זוג כשהעברין מזויין. מה גם, שהמאשימה אכן ציינה בכתב האישום את שני הסעיפים הרלוונטיים שעניינם הנסיבות המחמירות בעבירת הפציעה (כאשר את סעיף 335(א)(1) ציינה המאשימה בכותרת העבירה ואת סעיף 335 (ב) ציינה הלה בהוראת החיקוק). כך או כך, ברי כי הנאשם ידע היטב כי הוא הועמד לדין בגין עבירת הפציעה שבוצעה כלפי בת זוגו בעודו נושא נשק קר ובהתאם לכך ניהל את הגנתו בשלב הבאת הראיות. משכך, מצאתי לקבל את הבהרותיה של המאשימה שאין בהן כדי לגרום לנאשם עיוות דין.

כמו כן, יש לזכור כי מאז חקיקתו של חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אשר קבע את אופן ניסוחו של כתב האישום, הוסט עיקר הדגש מסעיפי החיקוק אל העובדות שבו, וכפי שציין זאת בית המשפט העליון ברע"פ 5978/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 594 (2006):

"בעוד שבעבר הנאשם, בתשובה לאישום, היה מודה או כופר "באשמה" (סעיף 33 לפקודת הפרוצדורה הפלילית), כיום - וכפי שעשה המבקש לפנינו - הוא מודה או כופר "בעובדות" (סעיף 152 לחוק סדר הדין הפלילי, וראו גם ה"ח תשכ"ג 157, 197)".

כן ראו, לדוגמא: את פסק דינו של בית המשפט העליון ברע"פ 2581/14 אסף יקותיאלי נ' מדינת ישראל, (12.02.2015), ואת דבריו של כב' השופט א' שהם בע"פ 1997/13 פלוני נ' מדינת ישראל, (29.08.2013):

"מקובל עלינו, כי יש לסעיף העבירה המיוחס לנאשם, נפקות מסוימת לעניין עונשו, אך את עיקר הדגש ראוי לשים על העובדות המתוארות בכתב האישום, ואלה ישמשו כנקודת מוצא לגזירת עונשו של הנאשם" [ההדגשה איננה במקור - נ.ש.מ].

ולענייננו, בהתאם לחלק הכללי בכתב האישום והמתלוננת היו בני זוג במועדים הרלוונטיים לכתב האישום (והנאשם אף לא כפר בכך) ואילו בהתאם לסעיף 16 לכתב האישום הנאשם פצע את המתלוננת בכך שדקר אותה ברגלה הימנית באמצעות שבר הבקבוק. כאמור וכפי שהדברים הובאו בהכרעת הדין (בסעיף 64) הרי שלא נותר ספק בליבי שהנאשם אכן דקר את המתלוננת ברגלה הימנית באמצעות שבר הבקבוק, וכתוצאה מכך נגרמה לה פציעה בדמות פצע דקירה בצד לטראלי-דיסטלי של רגל ימין, ומשכך, הרשעתי את הנאשם בעבירה של פציעה של בן זוג כשהעברין מזויין (סעיף 93 להכרעת הדין). בנסיבות אלו, המעשים המתוארים בפרק העובדות בהם הורשע הנאשם יהיו כנקודת המוצא של בית המשפט - בוודאי ככל שהדברים נוגעים לקביעת מתחם העונש ובחינת מדיניות הענישה בכלל והנסיבות שנלוו לעבירות בפרט.

36. **באשר לעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בבת זוג, בשילוב עם עבירות זהות לענייננו - תקיפת בת זוג ואוימים**, נקבעו בעניינם של נאשמים שהורשעו בעבירות אלו מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם בדרך כלל הועמד על 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל- 30 חודשי מאסר בפועל (ברי כי בכל מקרה

המתחם נקבע בהתאם לחומרת החבלות, נסיבות המקרה, אופן הפגיעה בקורבן, מספר העבירות ועוד. כאשר ברי כי קיימים מקרים חורגים, לכאן או לכאן, מהמנעד האמור). כך למשל ראו: ע"פ 9213/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (19.07.2012); ע"פ 9074/12 **מדינת ישראל נ' אבו אחמד** (13.06.2013); רע"פ 1826/11 **סולומון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.03.2011); ע"פ 2358/14 **פלוני נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.05.2014); ת"פ (שלום טבריה) 52827-02-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (24.02.2015); ת"פ (שלום רמלה) 58560-12-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (09.06.2010); ת"פ (שלום רמלה) 6064-12-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (20.07.2015).

37. כמו כן, קיימים מקרים בהם הורשעו נאשמים בתקיפה הגורמת חבלה של ממש בבת זוג, בשילוב עם איומים ואו כליאת שווא, וגם כאן, ניתן לראות כי בדרך כלל הרף התחתון של המתחם הועמד על 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. כך למשל ראו: ת"פ (שלום - רמלה) 45279-04-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (30.10.2016); ת"פ (שלום ים) 50441-08-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (22.03.2016); ת"פ (שלום ת"א) 15169-08-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (14.02.2016); ת"פ (שלום - ת"א) 15030-05-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (09.11.2015).

38. עוד ובהמשך, במקרים בהם דובר בנאשמים שהורשעו בעבירות של היזק לרכוש במזיד בשילוב עם עבירת תקיפה סתם של בת זוג, סקירת מדיניות הענישה הנוהגת, מעלה כי בדרך כלל הושתו עונשים צופי פני עתיד, בין אם לצד צו של"צ ובין אם לאו. במקרים אחרים, בהם למשל דובר בנאשמים אשר הורשעו במספר עבירות אלימות, הושתו עונשים של מספר חודשי מאסר, לריצוי בעבודות שירות (ובכל מקרה, גם במקרים אלו, בדרך כלל, נקבעו מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הועמד על מאסר מותנה). מטבע הדברים, גם כאן, מתחמי הענישה שנקבעו בכל מקרה ומקרה השתנו בהתאם לחומרת האלימות, הנזק שנגרם, ויתר הנסיבות הנלוות לעבירות, ואילו העונשים אשר הושתו הושפעו כמובן מנתוני האישיים של הנאשם ומנסיבות אחרות שאינן קשורות לביצוע העבירות. כדוגמה למדיניות הענישה הנוהגת, ראו למשל: ת"פ (שלום רמלה) 56999-01-15 **מדינת ישראל נ' למרשנד** (26.06.2016); ת"פ (שלום ירושלים) 51211-10-13 **מדינת ישראל נ' זונה** (10.04.2016); ת"פ (שלום עכו) 9887-10-15 **מדינת ישראל נ' ערמוש** (02.11.2016), שם אף דובר בנאשם אשר הורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג והיזק לרכוש במזיד; ת"פ (שלום ירושלים) 12768-09-12 **מדינת ישראל נ' נחמיאס** (19.04.2016); ות"פ (שלום רמלה) 2196-11-11 **מדינת ישראל נ' ספיאשווילי** (23.02.2015).

39. ויוער, בסקירת הפסיקה שלעיל הפניתי למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, בעוד כי ברי וכפי שצינתי זה מכבר, שהעונשים שהושתו בכל מקרה ומקרה, בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו ממאפייני האישיים והייחודיים של כל נאשם ונאשם. גם בנוגע למתחמי הענישה עצמם, נהיר כי קיימים מקרים חורגים, לכאן או לכאן, מהמנעד האמור. ובייחוד הדברים נכונים בכל הנוגע לעבירת הפגיעה בנסיבות חמורות, שם מצינו לא אחת, כי נקבעו מתחמי ענישה שתחילתם במאסר שבשים לב לאורכו, אינו ניתן לריצוי בעבודות שירות. לא יפלא שכך הדבר, שכן כידוע, מתחמי הענישה שנקבעים בכל מקרה ומקרה תלויים, בין היתר, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאשר ברי כי, אין דין פגיעה שנגרמת כתוצאה מדקירה בחלקי גוף שונים באמצעות סכין או מדקירה ברגל באמצעות שבר בקבוק כדין פגיעה שנגרמת בעקבות הטחת מכה בודדת של קרש לעבר אחת הגפיים.

40. כאן גם יאמר כי נתתי דעתי לפסיקה שאלה הפנו באי כוח הצדדים, אולם כמובן שהעיון בה נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים שנדונו שם לבין המקרה שבפניי. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית, ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (08.06.2015)) ואין לגזור את דינם של הנאשמים על

סמך הכותרות של העבירות שבהן הם הורשעו, אלא שומה על בית המשפט לבחון את הדברים לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ראו והשוו: ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)). עוד יש לזכור, כי השיקול שעניינו "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

41. כללם של דברים, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים המעוגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, כמפורט לעיל - ובייחוד לנוכח שילובן והצטברותן של העבירות, חומרתי ונסיבותיהן, הריני קובעת כי **מתחם העונש במקרה הנדון ינוע בין 18 חודשי מאסר בפועל לבין 36 חודשי מאסר בפועל.**

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

42. כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, עובר לגזירת העונש המתאים לנאשם, ישקול בית המשפט את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

43. בעניין זה, הרי שנתתי דעתי בראש ובראשונה לעברו הפלילי של הנאשם. כעולה מרישומי הפלילי של הנאשם (ת/1) באמתחתו של הנאשם 4 רישומים (שלושה מהרישומים עניינם עבירות שבוצעו עובר לביצוע העבירות שבמוקד כתב האישום שבפניי ואילו הרישום האחרון עניינו עבירות שבוצעו לאחריהן). וכך, הרישום הראשון, הנו רישום ללא הרשעה שהתיישן אך לא נמחק, משנת 2013, מביהמ"ש לנוער בגין עבירות של פריצה לבניין שאינו דירה ובצוע גניבה והחזקת מכשירי פריצה בגינו נדון הנאשם לצו של"צ, פיצוי וחתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירה; הרישום השני הינו רישום שהתיישן אך לא נמחק, משנת 2014, מביה"ד הצבאי בגין עבירה של העדר מן השירות בגינו נדון הנאשם לחודשיים מאסר בפועל ומאסר מותנה; הרישום השלישי, הינו רישום משנת 2014, מביה"ד הצבאי בגין עבירה של העדר מן השירות בגינו נדון הנאשם ל-100 ימי מאסר פועל ומאסר מותנה. והרישום הרביעי, הינו רישום משנת 2015, מביהמ"ש השלום באשקלון שעניינו הרשעה בעבירות של הפרת הוראה חוקית ותקיפה סתם, בגין נדון הנאשם לחודשיים מאסר בפועל וענישה נילוית (אותם הספיק הנאשם לרצות זה מכבר) (ראו: ת"פ (השלום - אשקלון) 27296-03-18 **מדינת ישראל נ' מ** (02.05.2018) -אכן פורמאלית המדובר ב"עבר פלילי", אך מבחינה כרונולוגית העבירות בוצעו לאחר האירועים מושא התיק שבפניי ומשכך, לא אייחס לעבר פלילי זה מושא הרישום האחרון משקל ניכר.

44. כן נתתי דעתי לעובדה שהנאשם היה עצור בגין התיק שלפניי במשך 3 חודשים וחצי מאחורי סורג ובריו ובמשך תקופה ארוכה נוספת היה משוחרר בתנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם ניתן להביא בחשבון נסיבה זו במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.

45. בנוסף לאלה, בית המשפט שוקל את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר ממושך, וזאת בשים לב מצד אחד, לכך שהכלא אינו זר לו ומצד שני לגילו הצעיר. עוד ובהמשך לנסיבה אחרונה זו, אף יצוין כי שקלתי את העובדה כי הנאשם נמנה עם קבוצת הגיל של ה"בגירים-צעירים". אם כי, ברי ש"בגיר צעיר" איננו "מונח קסם" ואין בו כדי להביא להקלה אוטומטית בעונשו של הנאשם, ואפנה בעניין זה לפסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2420/15 **אברהם אבטליון נ' מדינת ישראל** (29.11.2015), שם ביקש כב' השופט ס' גובראן להבהיר ולחדד

את דבריו בע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (25.06.2013) וקבע כי:

"פסק הדין בעניין פלוני לא יצר עילה "פסיקתית" נפרדת להקלה בעונשם של בגירים צעירים, אלא יצק תוכן המבוסס על המאפיינים המיוחדים אשר עשויים להתקיים בקבוצה זו, לתוך הכללים הקבועים בסימן א'1 לפרק ו' לחוק העונשין - אשר מאפשרים לייחס משמעות לגילו של נאשם, להתפתחותו, לבשלותו ולפוטנציאל השיקומי שלו בעת גזירת עונשו".

46. לבסוף, בית המשפט נותן דעתו לראשיתו של ההליך הטיפולי במרכז "דיאלוג מחודש" שבו היה מצוי הנאשם במשך חמשה חודשים. בית המשפט יעניק משקל משמעותי לדרך הטיפולית שעבר הנאשם, אולם יאמר מיד כי לא יהיה בכך כדי להביא לגזירת עונשו תוך סטייה לקולא ממתחם הענישה שנקבע על ידי, ואסביר מדוע. כאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, בית המשפט יהיה רשאי לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם מקום בו הוא שוכנע כי הנאשם **השתקם או כי קיים סיכוי של ממש שישתקם בעתיד**. ואילו במקרה הנדון, חרף התגייסותו של הנאשם בתחילת הדרך לטיפול, ולמרבה הצער, הלה נמנע מלהמשיך בטיפול ולמעשה קטע אותו על דעת עצמו בעודו באיבו והרי שבכך אין כדי לשנות את התמונה המתקבלת, ולפיה הנאשם לא מיצה את כל הטיפול שהוצע לו בתחום האלימות הזוגית ולכל הפחות קיים חשש ממשי שמא הוא ימשיך בהתנהגותו האלימה גם בעתיד.

ודוק, ייאמר כי לנאשם ניתנו הזדמנויות להמשיך ולהירתם להליך טפולי, אולם כאמור, בסופו של יום, הוא לא ניצל את היד שהושטה לו בפן הטיפולי ונמנע מלהביע נזקקות טפולית במוקדיו הבעייתיים. במצב דברים זה יקשה על בית המשפט לקבוע כי קיים סיכוי ממשי שהנאשם ישתקם בעתיד. כך גם, מסקנתי האחרונה אף מתיישבת עם האמור בתסקיר ממנו עולה כי **הנאשם סירב להכיר בחומרת מעשיו; השליך את האחריות על המתלוננת; נטה להתרכז בעצמו ובנזקים שנגרמו לו עקב ההליך הפלילי, תוך שהשירות התרשם כי הלה מחזיק בדפוסי התנהגות אובססיביים, קנאים וחשדניים, לצד סף תסכול נמוך כאשר חש בפגיעה בכבודו ובעל נטייה לשליטה באחר**. עוד העריך שירות המבחן כי **ללא השלמת הטיפול קיים סיכון מצדו של הנאשם למעורבות חוזרת בתחום האלימות**. לא זו אף זו, תחת עליה על מסלול חיים נורמטיבי והתגייסות להמשך הליך השיקום כהמלצת שירות המבחן, הנאשם שב לסורו ועבר עבירות נוספות של תקיפה והפרת הוראה חוקית שבגינן נדון לעונש של חודשיים מאסר בפועל וענישה נלווית. בסופו של יום, התברר כי כל דבריו בנוגע לרצונו להשתלב בהליך טפולי הינם דברי סרק שנאמרו אך מהשפה אל החוץ וכדי לזכות להקלה בעונש. לנוכח התנהלותו זו של הנאשם, הרי שלא התרשמתי מכנות דבריו בשלב הטיעונים לעונש לפיהם הוא מבקש לעלות על דרך חדשה ומכאן שגם לא מצאתי להיעתר לבקשתו להישלח פעם נוספת לשירות המבחן בתום שלב הטיעונים לעונש.

47. זאת ועוד, הרי שכידוע אף אם הייתי משתכנעת כי קיים סיכוי ממשי שהנאשם ישתקם בעתיד (ולא השתכנעתי כך), עדיין לא כל קביעה לפיה קיים סיכוי שהנאשם ישתקם או ישתקם בעתיד תביא מניה וביה לסטייה ממתחם העונש ההולם וממילא לא להימנעות השתת רכיב של מאסר בפועל (ראו והשוו: רע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (24.05.2016); וע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015)), כאשר שיקול זה איננו בבחינת חזות הכול, ולא בכדי בסימן א'1 לפרק ו' לחוק העונשין, אשר הוסף לחוק במסגרת תיקון 113, נקבע כי דווקא **עקרון ההלימה** הוא העיקרון המנחה בענישה. לאמור, המחוקק בחר ליתן משקל בכורה לשיקולי גמול דווקא (ראו בעניין זה, למשל, ע"פ 1523/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (18.04.2012); ע"פ 452/14 ניסים דבוש נ' מדינת ישראל, (03.04.2014); ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

48. עוד ובטרם חתימת גזר הדין, אציין כי התנהגותו של הנאשם והעבירות החמורות שעבר תוך הפגנת חוסר חמלה

כלפי המתלוננת במסכת האלימות האכזרית ומזרת האימה שנקט כנגדה כמו גם העמדות שהביע בפני שירות המבחן עת השליך האחריות על המתלוננת וצמצם מאחריותו לאירוע ועת הדף את היד המושטת לו משירות המבחן ושלל כל נזקקות טיפולית-רפואית הן לכלל גנאי. מלאכת גזירת הדין איננה מלאכה קלה כל עיקר אכן, המקרה המונח בפניי מציג מציאות קשה, בה בחר הנאשם לאיים, להשפיל ולבזות את בת זוגו שתלויה בו רגשית; להכותה באופן חוזר ונשנה; לדקור אותה ולפצעה; לכלאה בניגוד לרצונה ולהזיק לרכושה. גם במקרה הנדון, בית המשפט אינו מתעלם מחומרת מעשיו של הנאשם ובוודאי לא מהנזקים שנגרמו למתלוננת- ואת ביטויים בגזר הדין אלה ימצאו בגובהו של רכיב הפיצוי שיושת על הנאשם. ועדיין, בשים לנסיבותיו האישיות של הנאשם והגם שכאמור לא יהיה בכך כדי להביא לסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם, הרי שבשים לב לגילו הצעיר של הנאשם ולניצני השיקום ולהליך הטיפולי שעבר (ואשר לא הושלם) ובאיזון הראוי בין שיקול השיקום ועוצמתו לבין יתר שיקולי הענישה, אשית עליו עונש שאינו מצוי ברף הגבוה של המתחם.

49. באיזון הראוי בין מכלול האינטרסים ושיקולי הענישה מצאתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 24 חודשים, בניכוי ימי מעצרו.

בהעדר החלטה אחרת, הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו, ביום 21.10.2018 עד לשעה: 10:00 בבית הסוהר "דקל", או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל אפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, בטלפון שמספרו: 08-9787336.

ב. מאסר מותנה למשך 12 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם מהמאסר יעבור עבירת אלימות מסוג פשע לרבות עבירה של כליאת שווא.

ג. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג עוון לרבות עבירה של איומים.

ד. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר יעבור הנאשם עבירה של היזק לרכוש במזיד.

ה. פיצוי בסך ₪ 12,000 למתלוננת (ע.ת/2).

מצורף בזאת טופס פרטי ניזוק.

ו. הפיצוי ישולם ב- 12 שיעורים שווים ורצופים כשהראשון שבהם בתוך 60 יום מהיום.

כל תשלום בתיק ייזקף תחילה לטובת הפיצוי.

ז. קנס בסך ₪ 2,000 או 20 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 90 יום מהיום.

ח. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך ₪ 15,000 שלא לעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשע"ח, 06 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים.

החלטה

על מנת לאפשר לנאשם להגיש ערעור על רכיב העונש של מאסר פועל בגזר הדין, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע רכיב עונש המאסר בפועל בגזר הדין למשך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ"ו אלול תשע"ח, 06/09/2018 במעמד הנוכחים.

**נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה**